

METTE SEJRBO

ULFHEDIN-SAGAEN

HEKSENS KALD

Dette er en læseprøve af *Heksens kald*

Heksens kald

Mette Sejrbø

Løseprøve af 2. udgave, 2018

Redaktør | Dorte Hummelshøj Jakobsen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

HEKSENS KALD

METTE SEJRBO

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Heksens kald*

Af samme forfatter

Varulvens forbandelse
Vampyrens pagt (2018)

*Til Jimmy, Dorte, Simon, Mona og
Marie-Louise. Uden jer var der ingen
historie.*

*Til Dorte (Chefen).
Uden dig var der ingen bog.*

DEL I

KAPITEL 1

Han spejdede ud over gaderne under sig. Larmen og stanken generede ham ikke i dette øjeblik; de var fortrængt fra hans skærpede sanser. Det var det, som lå skjult under storbyens natteliv, der tiltrak ham.

Smidigt og elegant hoppede han fra tagryggen og videre over på den tilstødende bygnings flade tag. Her sprang han op på afsatsen og vendte blikket nedad, ned til de små sidegader, der i deres dunkle lys lå som øde, grå pletter, gemt bag byens inferno. En brise fløj forbi hans ansigt; han lukkede af for støjen og ledte aftenluften dybt ned i lungerne. Hans krop sitrede svagt af velvære, og han nød duften af asfalten, som sendte de sidste varmemstråler op på taget og fortalte ham, at solen havde skinnet hele dagen. Foråret var på vej. Igen snusede han veltilpas luften ind, men stivnede og slog resolut øjnene op. Noget fristende havde fanget hans næse, og han åbnede munden for at smage på duften i små, målrette drag.

Krydret sødme, feminin note.

Han lagde hovedet på skrå og lyttede. Glad latter og opstemte stemmer bekræftede, hvad hans næse havde låst sig fast på, for kort efter kom pigerne slentrende ned ad gaden. De holdt hinden under armen og sludrede ivrigt om aftenens begivenheder. Lydløst rejste han sig og fulgte efter dem oppe fra afsatsen, rundt om hjørnet og langs den næste sidegade. Pigerne standsede foran

en opgang, hvor de gav hinanden et knus og sagde farvel, før den ene pige forsvandt bag hoveddøren.

Mens han iagttog hende, der gik ned ad gaden under ham, satte han sig på hug og snusede igen til luften. Under den overdøvende, billige celebrity-parfume sang hendes egen, forføriske kvindeduft til ham. Han elskede denne syrlige musk, der blandede sig med blodets søde, metalliske basenote, som blev sendt til ham i små pulsslæg.

Han lod sig falde de ti meter ned, der skilte dem, og slentrede efter hende.

“Jagt eller fiskeri?” sagde han.

Lyden fik pigen til at fare omkring. Gaden var tom. Kun de hjemlige lyde fra lejlighederne omkring dem blev fanget i betonmurenes akustik. Hendes blik vandrede hen over facaderne og standsede ved et åbent vindue, hvor støj fra et tv strømmede ud. Med et lettet suk rettede hun sin taske på skulderen og fortsatte videre ned af gaden. Hun havde næsten nået enden af blokken, da han trådte ud af den store baggårdsport foran hende og døvent lænede sig op ad nedløbsrøret. Pigen stivnede og gav et lille, forskrækket udbrud fra sig. Hendes blik vandrede op ad ham, og som en film, der var sat på slowmotion, så han, hvordan hendes udtryk gradvist ændrede sig til frygt, for hver millimeter hun hævede ansigtet. Han kunne ikke undertrykke et voksende smil, da han så, at hun endelig havde regnet ud, at deres møde ikke var tilfældigt. Han kunne næsten høre, hvordan hårene rejste sig op ad hendes arme.

Uden at tage øjnene fra ham begyndte pigen at bakke, og da hun var kommet på sikker afstand, vendte hun sig og krydsede gaden med lange, stive skridt over til det modsatte fortov. Ekkoet

af hendes høje hæle forfulgte hende, mens hun hastigt søgte mod en park. Det så ud til, hun tog chancen ind gennem mørket i et forsøg på at nå ud i sikkerheden under hovedgadens lamper.

Hun kastede et hurtigt blik over skuldrene.

Han var der ikke længere; gaden var tom. De klaprene hæle blev til hule smæld, da hun satte i løb. Lige som hun var på vej ind i parken, trådte han frem bag det store træ ved indgangen. Skoene gav en skurrende lyd, da hun igen måtte standse abrupt. Hendes nedringede kavaler gang bølgede for hvert hvæsende åndedrag, og hun skælvede så voldsomt, at tasken gled ned af skulderen. Alt ved pigen skreg angst, men alligevel stod hun som naglet til jorden og stirrede på ham med udspilede øjne. Først da han tog et skridt imod hende, blev hun vækket af trancen. Hun udstødte et forpint klynk og styrtede tilbage mod venindens dør.

Med et drevent smil i mundvigen satte han efter hende i let løb.

“Hvor skal du hen?” kaldte han lokkende. “Jeg vil bare lige spørge dig om noget, smukke.”

Pigen reagerede ikke.

“Kom nu, jeg bider ikke,” sagde han. “Eller ...” Han lo kort og satte tempoet op. Inden hun havde taget sit næste skridt, stod han foran hende, og hun ramlende ind i ham. “Er det i virkeligheden ikke bare noget, man siger?”

Hun så forfærdet op i hans ansigt. Hans øjne reflekteredes i lygtepælens skær, da han mødte hendes blik. Hun forsøgte at skrig, men han lagde hurtigt en hånd for hendes mund og trak hendes ansigt ind til sig. Spidse tænder kom til syne i hans mundvige, da han blidt hviskede:

“Hvis du er en go’ lille pige og ikke skriger, så lader jeg dig løbe. Okay?”

Pigen nikkede febrilsk.

Han drejede hende rundt, så hun igen havde front mod parken, og gav hende et skub fremad. Hun vaklede, inden hun fik styr over sine ben, og løb så, alt hvad hun kunne. Et langt øjeblik blev han stående og så efter hende. Flere gange vejrede han luften og nød en ekstra pikant note, som sprang ud fra pigens krop. Angstens sved gjorde ham endnu mere ophidset.

“Otte, ni, ti! Parat eller ej, nu kommer jeg!” grinede han og satte efter hende.

Parken var kølig, og vegetationen tilpas tilgroet til, at alle dufte blev hængende under træernes kroner. Uden besvær indhentede han hende og lod hende løbe foran sig, mens han nød salverne af hendes essens. Begæret voksede, og selv om han var fornøjet over legen, kunne han ikke længere holde tørsten nede. Han *måtte* have hende. Han satte i et langt spring og landede foran hende.

“Taget!”

Hun snublede, og i næste øjeblik hang hun ubehjælpsomt i hans jerngreb. Uden noget tegn på anstrengelse hjalp han hende på benene og rettede på hendes sorte pailletkjole.

“Så, nu er du fin igen,” sagde han og smilede charmerende til hende, mens han fjernede de lange, bløde lokker, som dækkede hendes lyse, vinterblege hud. Duften, der bølgede imod ham, slog næsten benene væk under ham, og hans øjne blev sorte af ophidselse. Med en lav snerren greb han fat i hende, og inden pigen nåede at registrere, hvad der skete, brød hans skarpe tænder den sarte hud på hendes hals. Selv om hun kæmpede for at komme fri

og hulkede af angst, holdt han hende fast i et ømt favntag, mens han grådigt sank hendes sirupstykke blod

Hendes hjerte slog insisterende hårdt, inden rytmen dykkede og blev svag. Hun strittede ikke imod, men hang slapt i hans arme. Han burde stoppe; hun var bare så uimodståeligt mættende, og han kunne ikke få nok af den liflige, syrnede smag, som angsten havde tilført. Med et lidenskabeligt suk trak han hende tæt ind til sig og trængte dybere ind i hendes kød. Lidt efter begyndte hun at rykke i kramper under ham, og han måtte tage et solidt tag i det sprællende kadaver for ikke at tabe det på gruset. En tynd stribe blod løb ned ad hans hage, da han satte et nyt bid i hendes hals og dræned hende for de sidste dråber.

Pigen stirrede tomt ud i den mørke park, mens lyset svandt i hendes øjne og hendes sjæl forlod kroppen.

Med et frydefuldt støn gav han slip og lo euforisk, da hendes adrenalin strømmede igennem ham.

KAPITEL 2

Emilie slog øjnene op og blinkede søvnen væk. Drømmen summede stadig gennem hende, men billederne lå lige uden for rækkevidde, og det var kun fornemmelsen af, at den havde været dejlig, som var tilbage. Hun kunne ikke huske at have sovet så godt, og hun strakte sig veltilpas, inden hun igen lukkede øjnene og døsede hen. Med et sæt røg de op. Der var noget galt! Der manglede et ...

PIS! Hun sprang ud af sengen.

“Lorteur!” hvæsede hun og rev døren til klædeskabet op. Et par jeans og en striktrøje senere humpede hun ud i køkkenet på ét ben, med en sok dinglede fra sin fod, og greb et stykke knækbrød. Hun standsede et øjeblik foran køleskabet og sukkede opgivende. Madpakken måtte hun drømme sig til igen i dag, for hvis hun ikke skulle komme overdrevent sent, måtte hun af sted nu. På spisebordet fandt hun sin skoletaske, som hun kastede på ryggen og spændede hen mod skolen.

Da hun trådte ind af hovedindgangen syv minutter senere, var gangene allerede tomme, og kun kantinen havde et par elever hængende, som hellere ville nyde morgenkaffen end nå frem til undervisningen på halvt blus. Hun skyndte sig ned til klasselokalet, hvor mandagens første time var begyndt.

Det skulle selvfølgelig være matematik, hun kom for sent til, det kunne ikke være anderledes med hendes held. Læreren var i forvejen en stor fan, og dette ville bestemt øge hendes popularitet.

Forsigtigt åbnede hun døren og listede sig langs væggen ned til sin plads bagerst i lokalet.

“Godmorgen, Frøken Sommerholt,” brummede læreren syrligt. “Hvor elskværdigt af dig, at du trods alt evner at dukke op til timen. Måske du vil forsøge at komme til tiden næste gang? Hvis det altså ikke er ubelejligt for dig?”

Pokkers! Busted! “Øh jo, eller nej, mener jeg! Godmorgen.” Hun vendte sig og fortrak ansigtet i en grimasse, som skulle forestille et frisk smil.

Med et træt blik kiggede læreren ud over sine tykke Armani-briller, og Emilies smil blegnede.

“Undskyld, jeg kommer for sent,” mumlede hun og listede ned på sin plads.

“Sådan en taber!” hviskede Marie, da Emilie var dumpet ned på sin stol ved siden af hende. “Han er bare en skide skolelærer, som tænder på at være led over for folk, der har et liv uden for den her lorteskole.”

Emilie rullede med øjnene til svar.

“Jeg tør vædde med, at han er dybt under tøflen af sin kone,” lo Marie opmuntrende.

“Naaahh, hun skred da med en anden års ved sidste gallafest,” grinede Emilie tilbage.

Marie kvalte et hysterisk fnis, som lærerens radar alligevel fangede. Han vendte sig fra tavlen og så ned på dem.

“Nå, men nu, hvor du har besluttet dig for at komme for sent, Emilie, må det være, fordi du allerede ved, hvordan man finder X i en ret linjes ligning?” sagde han spidst.

Hele klassen vendte opmærksomheden mod hende, og der

blev helt stille, mens hun febrilsk ledte efter matematikbogen i tasken.

Marie skøjtede sin bog over til hende og tappede med en krakeleret, sort negl på nogle bogstaver og tal. Emilie tog imod den med et taknemmeligt støn. Tavsheden i klassen var øredøvende, og hun anstrengte sig for at finde det rigtige sted i bogen, men der var ingen af de ord, hun sad og stirrede på, der gav så meget som en my af mening.

“Jeg ... øh.” Hun sank en klump, så tør som savsmuld.

“Nå, da da. Vil De damer venligst følge med så? Det her fylder en god bid i jeres eksamenspensum.” Læreren vendte sig mod tavlen og genoptog sin monotone prædiken.

Emilie sank sammen i sædet med et lettet suk, da klassens opmærksomhed endelig forsvandt fra hende, og hun fandt skyndsomt sin egen matematikbog og sine noter frem.

“Fuck matematik!” vrængede Marie. “Vi melder os sgu da til Paradise næste år og bliver opdaget af en eller anden fed producer, som betaler os kassen for vores platinalbum.”

Nu var det Emilies tur til at undertrykke en fnisen.

“Det vil jeg godt se. Goth-dronning vælter Paradise Hotel!”

“Så er det fandme nok!” kvækkede læreren. “Emilie, du kan godt gå igen, når du alligevel ikke gider deltage i undervisningen!”

Rødmen blussede op i hendes kinder, da hele klassen brød sammen af grin. Hun pakkede hurtigt sine bøger sammen, og med ansigtet gemt bag sit lange, lyse hår skyndte hun sig ud af klasseværelset. Tasken røg tværs over gangen, da hun kom uden for døren, hvorefter hun lod sig glide ned ad den kølige væg med et støn.

Hun skulle være blevet hjemme i sengen, der var hun i det mindste ikke en joke!

Hvad lavede hun her? Skolen var tydeligvis ikke hendes stærke side. Tårerne sved i øjenkrogen, da hun tænkte på eksamensræset, som var lige rundt om hjørnet. Hun havde vitterligt intet begreb om, hvad der skulle ske efter HF, og hvis det ikke var for Marie, så var hun for længst droppet ud, for de andre på skolen sagde hende ikke en skid.

Et par elever kom gående hånd i hånd forbi hende. Hun så væk, idet de kyssede hinanden, mens de fortsatte ned til et tilstødende lokale uden at bemærke hende. Hun så efter dem. Hvem prøvede hun at narre? Det var jo hende, der ikke sagde de andre en skid. Lige fra starten havde hun ikke været en af *dem*. Hun var for genert og takkede nej til at gå med i byen hver gang under påskud af, at hun ikke havde tid. Sandheden var, at hun ikke turde. Hun turde dårligt nok svare de andre i klassen, når de skulle arbejde i grupper, og da slet ikke fyrene. Så hun plejede bare at sidde og glo, når alle kom i skole om mandagen og ivrigt diskuterede weekendens fester, og hvem der havde scoret hvem. Efterhånden var de helt holdt op med at spørge hende. Det var kun én eneste grund til, hun villigt udsatte sig selv for den tortur, det var at gå på skolen.

Emilie kunne ikke forhindre et smil i at brede sig på læberne.

Hun havde været ved at tisse i bukserne af skræk, da en sort-håret pige med lige så sort læderjakke og blegt ansigt var dumpet ned på stolen ved siden af hende den første skoledag. Pigen havde grebet ud efter et af de navneskilte, som læreren havde fordelt på bordene, og med en tyk tuschstreg havde hun skrevet sit navn og vendt skiltet mod Emilie.

‘MARIE’.

Emilie havde vist sit eget skilt uden at se direkte på hende i håb om, at Marie ville lade det blive ved det, men Marie havde ignoreret hendes tilbageholdenhed.

“Har du gået nede på den private eller sådan noget? Synes ikke rigtig, jeg har set dig før?” havde Marie spurgt med utilsløret nysgerrighed.

“Nej, ude i den anden ende af byen,” svarede Emilie lavt.

“Okay, så har du måske rendt sammen med Christina og dem?”

Læreren havde heldigvis reddet Emilie fra at skulle svare, men hendes lettelse havde været kort, da klassen blev sat til at lave en engelsk introduktion af hinanden, og hun til sin skræk blev parret sammen med Marie.

“Vil du starte?” sagde Marie henkastet.

“Øhm, nej, gør du det bare,” svarede hun. Tavsheden var pinenfuld, og Emilie kunne ikke finde på andet end at sidde og tegne kruseduller på sit ark.

Med et ligegyldigt træk på skuldrene tog Marie imod det udelte spørgeskema.

“Sikke en stak røvsyge spørgsmål. Hvilken klasse er det her, sjette?” Maries smil var så oprigtigt, at Emilie uden at tænke over det smilede tilbage.

“Where do you live?” læste Marie, med en stemme der i den grad mindede om en tolvårigs, og Emilie fnisede.

“Here,” svarede hun.

Med tungen i mundvigen skrev Marie omhyggeligt svaret ned på papiret.

“Hvad vil du være, når du bliver stor?” spurgte Marie, da hun havde skrevet færdig.

“Det står der ikke!”

“Nøh, ikke ordret. Men de her spørgsmål er så lame ass, at vi lige så godt kan pynte lidt på dem, inden vi begge falder i søvn.” Marie trommede lidt med sin blyant. “Så, hvad skal du bagefter?”

“Det ... ved jeg ikke,” sukkede hun.

Marie smed blyanten på bordet og lænede sig tilbage.

“Du hører lissom ikke rigtigt til her, vel?” Hun studerede Emilie, hvorefter hun så rundt på de andre elever. “Fuck dem. Hvor vigtigt tror du, det er at ha’ Prada og Donna Karan på, når lokummet brænder?”

Emilies hånd standsede sin endeløse cirklen rundt på papiret, og hun stirrede målløst ind i et par stålgrå øjne, som funkede bag et tykt lag af sort eyeliner. Marie lænede sig med en udspekuleret mine ind til hende og hviskede:

“Døden er det eneste, der er sikkert her i livet. Når du omfavner denne kendsgerning, vil du omfavne livet.”

Af frygt for at komme til at hvine hysterisk, bed Emilie sig i læben og så sig diskret om i lokalet efter en tom plads. Hvad havde hun dog rodet sig ud i? Det var alt for meget med alle disse nye ansigter, og nu havde hun tilmed fået en mystisk, dødselskende pige, som var unaturligt sort alle vegne, som sidekammerat.

En hjertelig klukken forhindrede Emilie i at rejse sig og styrte ud af klasseværelset.

“Jeg fucker så meget med dig, Sweetie! Jeg kunne ikke lade være,” sagde Marie, mens hun pegede ned ad sig selv. “Det her er lidt mere end bare moody melodrama og dødsmetal.”

“Det er okay,” var det mest begavede, Emilie kunne komme på til svar.

“Når vi nu har fået overstået den stereotype fremstilling af en Gothic livsstil, så kan vi måske komme videre? Med lidt mere entusiasme?”

Emilie nikkede tøvende, og de genoptog introen.

“Okay, vi skriver raketforsker og går videre til næste, åndssvage spørgsmål,” sagde Marie på flydende engelsk.

Derefter ledte hun dem sikkert igennem resten af spørgsmålene, og efterhånden forsvandt Emilies generthed. Der var noget tilidsvækkende ved Marie, og på trods af Emilies tilbageholdenhed var hun efterhånden blødt op over for pigens excentriske ydre, og da de to sammenhængende timer var overstået, havde hun fået en ven.

Emilie rejste sig sløvt fra gulvet og daskede over til kantinen. Klumpen i halsen var under kontrol, og en kop flydende koffein kunne forhåbentlig sætte gang i de få af hendes hjerneceller, der var i stand til at oversætte matematikspråk til almindeligt dansk.

Hun lod sig dumpe ned på en stol og hev den forhadte matematikbog frem. Men ti minutter senere, da hun satte det tomme plastikkrus på bordet med et opgivende støn, måtte hun nødtvungent konstatere, at intet kunne redde hende fra total fiasko og dumpekarakter i faget.

“Er du okay?” lød det bag hende.

Stemmen lød ikke som nogen af de elever, Emilie kendte på skolen, og hun vendte sig nysgerrigt for at se, hvem der blev talt til. Al lyd og bevægelse forsvandt omkring hende, og hun måtte tage sig til munden for ikke at gispe højt. Foran hende stod en fyr med et par dybe, mørke øjne med gnister af gylden okker, som

så bekymret ned på hende bag et pjusket, brunt pandehår. Hun havde aldrig set ham før. Godt nok anede hun ikke, hvem to tredjedele af skolens elever var, men disse skønne øjne, i alle jordens brune nuancer, ville selv hun have bemærket.

“Ah, matematik.” Han så ned på hendes bog. “Jeg er med.”

“Med?” hviskede hun og rynkede øjenbrynene.

“Ja, du sukkede og stønnede så meget, at jeg tænkte, du måske havde ondt eller noget.”

“Åh!” Hun krympede sig og så genert ned på bogen. “Nej, jeg er OK. Mig og matematik fungerer bare ikke sammen,” fik hun fremstammet. *Øv!* Hvorfor kunne hun slet ikke tale som et nogenlunde velfungerende menneske, når det kom til fyre!

“Fortæl mig om det,” grinede han. “Jeg hedder Jonas, for øvrigt.”

“Emilie,” mumlede hun og skævede kort op på ham.

Han var høj og fyldte næsten hele hendes udsyn ned mod kioskdissen i den modsatte ende af kantinen. Det gav et sæt i hende, da hans dybe stemme lød igen.

“Jeg er lige startet. Lidt øv at skulle i gang med et helt nyt pensum, men det går nok.”

“Ja, det kan jeg godt se.” Emilie hamrede hjernen igennem for at finde et eller andet smart at sige. Hun havde set de andre piger kaste med håret og smile kækt for at få drengenes opmærksomhed, men hun kunne bare ikke få musklerne, eller håret for den sags skyld, til at reagere lige nu; hendes stemme ville dårligt nok lystre.

“Måske kan jeg hjælpe dig med matematik en dag? Så kan du hjælpe mig med at læse op på mit nye pensum til gengæld?” Jonas så spørgende på hende.

Emilie nikkede, ikke sikker på, hvad han netop havde spurgt om.

Han stod lidt og så afventende på hende.

Åh, gud. Var det op til hende at fortsætte samtalen? Hvad skulle hun dog sige? Hun sank et par gange og gjorde sit bedste for at tvinge ord ud af munden.

“Nå, men jeg må nok se at finde studievejlederen så og få mit skema,” sagde han og nikkede mod døren over for kantinen. “Det er derovre, ik’?”

Inden hun nåede at svare, var han allerede på vej mod køretoret. Han drejede hovedet, og et sus jog i hendes mave, da de mørke, okkernistrede øjne smilede varmt tilbage til hende.

“Vi ses!” sagde han.

Emilie var langt væk, da Marie dumpede ned på stolen ved siden af hende.

“Hold kæft, hvor vores lærer gav den gas i dag, hva’! Hvorfor svarede du ikke på min besked?” Marie standsede midt i sætningen. “Sweetie? Ej, du er ik’ sur eller noget, fordi jeg fik dig smidt ud, vel?”

“Nej, nej,” forsikrede Emilie. “Jeg er vist bare lidt ved siden af i dag.”

“Nederen. Hey, forresten! Har du nogle planer i weekenden? Der bliver gang i den nede i Grotten! Der er buzz om, at hele slænget af de Royale dukker op, og jeg har et killer dress, der ville være perfekt til dig.”

“Ja, det har du sagt tusind gange, Marie, men du ved, jeg ikke er til sådan noget,” undskyldte Emilie sig.

“Ej, come on altså, hvad mener du med 'sådan noget'?” Marie lavede gåseøjne med sine fingre. “Det er jo ikke, fordi vi ligger på bordene og dyrker S&M, mand! Hør her, du kender mig jo, ik’? Ville jeg nogensinde lokke dig til at gøre noget, jeg mente, var farligt? De andre er sgu da ligesom mig, ligetil og imødekommende, og med en fantastisk tøjstil.”

“Klart, du er en ren engel,” lo Emilie og rettede sig op i stolen, mens hun tog bestik af sit plastikkrus. Det kunne godt trænge til at blive fyldt op igen.

Hun smilede for sig selv.

Fyldt op med varm, brun kaffe og et drys kanel.

For gud ved hvilken gang fortsatte Marie med at overtale hende til at tage med i Gothklubben. De kendte begge svaret, så Emilie lod hende snakke og svarede med brummelyde og sporadiske nik, mens hendes tanker fremkaldte billeder af skinnende hasselnødder og mælkechokolade med nister af gylden krokant. Brun var i grunden en rigtig flot farve, så varm og spændende.

Hun fór forskrækket sammen, da hendes dagdrømmeri blev afbrudt af et skingert hvin.

“Endelig!” jublede Marie. “Du sagde endelig ja!”

Panisk flakkede Emilies øjne fra side til side. Hvad havde hun nu gjort?

“Det bliver så fedt,” gentog Marie. “Endelig får jeg dig med i Grotten!”

Hun får hvad? Åh nej, denne dag kunne da snart ikke blive værre, sådan som hun fik rodet sig ud i lort hele tiden!

“Jeg kan ikke tage med derned. For pokker, Marie, det ved du da godt! Det gælder sgu ikke,” forsøgte hun.

“Det her er et udtryk for din egen underbevidste nysgerrighed efter at prøve noget nyt, min fine ven! Hell, er det ikke ved at være på tide at komme i gang med at gå i byen i det hele taget? Du ved, som normale teenagere.”

“Seriest, synes du selv, at min første tur skal være på en Goth-klub?”

“Ja, hvorfor ikke? Kom nu, please! Når du kan snakke med den nye fyr med garnet, så kan du også komme med mig bare en enkelt aften og møde nogle ordentlige mennesker, ik’?” Marie fik et snu glimt i øjnene. “Du har lige sagt ja, så du kan ikke trække det tilbage!”

Emilie kunne mærke, at Marie ikke ville give sig. Hun havde lugtet blod og bidt sig fast i en ordentlig luns af Emilies æresfølelse.

“Har du set ham den nye før?” Emilie kunne godt høre, at hendes stemme var lidt for nysgerrig, men hun var nødt til at forsøge sig med en afledningsmanøvre.

“Ja ja, han er vel okay, hvis man er til den popsmarte type,” svarede Marie. “Han er også blevet målt og vejet af Eliten her til morgen, og han blev vist godkendt.” Hendes vedholdende blik og stramme drag om munden viste tydeligt, at hun ikke var hoppet på skinmanøvren, og hun genoptog sin plapren om, hvor vigtigt det var for Emilie at komme ud af busken og omfavne sine ungdomsår, inden hun visnede og døde.

Emilies tanker drev igen på afveje.

I det samme kom Eliten, med primadonnaen Julie Strandberg som den ubestridte førstedame, svansende ind i kantinen. Eliten, skolens in-piger, ville helt sikkert suge ham den nye til sig. De

havde efterhånden været igennem alle de andre fyre mere end et par gange, så nyt kød var vel altid en gave. Hvad kom det i grunden hende ved? Det var jo ikke, fordi hun kunne komme i nærheden af en fyr som ham, og hvorfor skulle han være interesseret i en grå mus som hende anyway? Næ, han blev nok snappet af Julie eller en af de andre inden fredag, eller måske havde han allerede en kæreste?

“Hallo?” Marie så spørgende på hende.

Emilie bed sig i læben. Var det på tide, at hun kom ud af busken? I stedet for at sidde og høre på Maries lovprisning af stedet, skulle hun måske tage med og se med egne øjne, hvad der var så fedt ved at gå i byen.

“Fint, du vinder!” sukkede hun.

“Fantastisk! Jeg ved lige, hvad du skal ha’ på!” fortsatte Marie.

Emilie lo opgivende og vendte tilbage til sin dagdrøm, da Maries tunge fortsatte i frigear. Nu skulle det altså ske; hun skulle til sin første fest. *Fuck!* De ville æde hende levende! Det var aldrig sket, hvis ikke hun havde siddet som en åndssvag og tænkt på ham den nye!

Glem nu ham, og vær i stedet skræklagen over det skidt, du har rodet dig ud i her!

Med et anstrengt suk forsøgte hun at følge med i Maries gennemgang af alle de rober, hun skulle prøve, men hendes øjne gled flere gange over på døren til kontoret. Hun kunne ikke hale sine tanker fra de brune øjne, som havde set på hende under det pjuskede hår, og om så hendes liv afhang af det, så kunne hun ikke huske, hvad det der med X gik ud på, men hun kunne huske hans navn.

Jonas.

Hvert frikvarter skannede Emilie kantinen for at se efter Jonas, og et par gange dukkede hans høje, veltrænede skikkelse frem i mængden. Han var, som forventet, godtaget af fyrene i Elitens periferi og så ud til at hygge sig i sin position på førerholdet. Fra det bord, Emilie og Marie sædvanligvis satte sig ved sammen med de andre udstødte på skolen, kunne hun sidde og kaste diskrete blikke til den anden ende af kantinen, hvor han hang ud med de andre fyre.

Jonas ansigt var kønt. Hans næse var en anelse lang og spids, og kæben var bred over en forholdsvis smal hage, men dette gav bare hans drengede charme karakter og passede nøjagtigt til hans personlighed, syntes Emilie. Hver gang, hun tog sig selv i at glane lidt for længe på ham, var det hans vidunderlige, brune øjne, hun først lagde mærke til, men det var hans smil, når det bredte sig i hele hans ansigt, der fastholdt hendes opmærksomhed. Hun havde set flotte fyre før, nogle endda pænere end Jonas, men hun havde aldrig følt sig tiltrukket af dem, og for Emilie var det nok bare at sidde og betragte ham. Det faldt hende aldrig ind overhovedet at turde drømme om, at han skulle finde hende værd at se på, ikke på den måde.

Da sidste time om fredagen endelig var overstået, skyndte Emilie sig ud af hovedindgangens tunge døre og satte sig på bænken ved cykelstativerne for at få et sidste glimt af Jonas, inden hun skulle undvære ham hele weekenden. Hun hev matematikbogen op af tasken og gav sig til at læse i kapitlet om det forhadte X, mens hun holdt øje med de elever, der gik forbi. Det var tyndt ud i de flygtende, unge mennesker, da han endelig dukkede op i

døråbningen og tårnede sig et halvt hoved over fyren, som han gik og talte med. Emilies hjerte sprang et slag over, da han lo og afslørede det blændende smil, som hun var blevet så afhængig af. Men da Julie trådte ud sammen med dem, faldt begejstringen til nulpunktet. Hun grinede af noget, Jonas sagde, og lagde sin hånd på hans arm.

Emilie rynkede brynene og måtte se ned for at samle sig; skuffelsen var for meget at bære. Hvorfor Julie? Han var for god til hende, for sød, sjov og glad til den snobbede, pissesure Guccibag! Da hun var fattet nok til at se op igen, var gruppen helt henne ved hende, og i et splitsekund mødte hun Jonas øjne. Hun anede et smil trække i den ene mundvig, inden han passerede hende og forsvandt ud af skolens område. Paralyseret stirrede hun på hullet i hækken, hvor de var forsvundet, og vidste ikke, om hun skulle være lykkelig over smilet, som han næsten havde sendt hende, eller knust over, at han var forsvundet med Julie.

“Hey, Sweetie.” Marie satte sig ved siden af hende på bænken. “Du sidder vel ikke og drømmer om at blive optaget i den skodklub?”

“Næ, nej, overhovedet ik’,” sukkede hun og fnysede. “De er da bare for meget.”

“Er du ved at blive syg eller sådan noget?” spurgte Marie for tusinde gang og så bekymret på hende. “Du har været way off i dag, værre end de andre dage.”

“Næ, jeg er nok bare stresset over de eksamener, der snart kommer,” svarede Emilie og smilede hjælpeløst.

“Så er vi to.” Marie nikkede medlidende. “Men hey, vi kan altid få et job i Føtex.”

“Det er jo netop det,” sukkede Emilie og vendte sig mod

Marie. “Min mor knokler som en gal, for at jeg kan få den her uddannelse. Hun vil ikke ha’, jeg skal ende i Føtex som hende.”

Marie lænede sig tilbage og slog armene over kors.

“Så må vi sgu bare gå i kødet på de lortelektier sammen,” sagde hun eftertænksomt.

“Klart! Du er næsten værre end mig til dansk og matematik,” lo Emilie. “Og det er de eneste fag, vi har sammen.”

“Nåh jo, men vi kan da tage de to fag så, om ikke andet. Det må da kunne hive gennemsnittet højt nok op til, at vi kan få den åndssvage hue på?”

“Det kan vi godt finde ud af. Sikker på, du ikke har for travlt med at sy?”

Marie smilede drømmende.

“Nu, du siger det, så må jeg hellere daffe,” sagde hun og rejste sig. “Jeg skal et smut til Ballerup efter noget stof, jeg ved, vil være perfekt til dit outfit.”

“Mit hvad for noget?” Emilie så måbende efter veninden.

“Har du overhovedet hørt noget som helst af det, jeg har sagt til dig? Du skal sgu se ordentlig ud, når du er med mig i byen, Sweetie!” råbte Marie over skulderen og forsvandt ud af skolens område.

Emilie stønnede fortvivlet og undertrykte trangen til at løbe efter Marie for at trygle hende om at slippe. Hun vidste ikke, hvad der var værst – at udstille sig i et tvivlsomt kostume af sort lak og læder, eller at skulle stå ansigt til ansigt med en eller anden Marilyn Manson-lookalike.

“Jeg kommer så meget til at fortryde det her,” mumlede hun og rejste sig besværet.

Emilie gik hjem ad den gamle sti, som løb langs skolens boldbane. På modsatte side fulgte kirkens høje stengærde stien, og for første gang lagde hun mærke til, at blade i de mest vidunderlige, lysegrønne farver var ved at folde sig ud fra buske og træer. Mælkebøtter og skvalderkål stod i smuk kontrast til kampestenenes grå toner, og det var, som om det hele summede svagt. Der var noget ved lyden, som virkede bekendt, men hun kunne ikke komme på hvad.

Hun snusede kirkegårdens duft af blomster ind og smilede veltilpas. Her på stien var omverdenen lukket ude. Der var ingen fyre med brune øjne, veninder i sort eller andet, som kunne hyle hende ud af den. Der var bare det begyndende forår, som spirede i spæde grønne og gule farver. Inden hun fortsatte videre ned ad stien, slog hun befriet armene ud og snurrede rundt, mens hun sugede alle detaljerne omkring sig ind, som om hun så dem for første gang. Ud af øjenkrogen bemærkede hun, at vinden legede i trætoppene; det så næsten ud, som om den dansede rundt omkring hende. Hun standsede for at nyde synet af bølgen, den ville frembringe ned gennem træerne langs kirkegården, men det skete ikke. I stedet så det ud, som om vinden blev hængende ved siden af hende, og da hun begyndte at gå, fortsatte den sin blide leg med træernes grene i takt med hendes skridt. En pludselig indskydelse fik hende til at sætte i løb det sidste stykke af stien, og da vinden troligt fulgte med lige ved siden af hende, blev hun overmandet af en sjælden lykkefølelse og lo højt. For enden af stien stoppede hun op og så sig forpustet om på den lille parkeringsplads, som hørte til kirken. Vinden var forsvundet, og træerne rundt om pladsen

bevægede sig slet ikke. Hun kastede et blik tilbage mod skolen. Heller ikke her var der en vind, der rørte sig. Smilet blegnede på hendes læber, da det gik op for hende, hvad hun lige havde oplevet. Hun slog det hen – det måtte have været et tilfælde; måske noget, hun havde bildt sig ind?

Da hun kom hjem, havde hun fået overbevist sig selv om, at der måtte være en forklaring på det, hun havde oplevet. Om svaret så var rationelt eller overnaturligt, måtte hun kunne finde ud af på nettet.

“Husk! Hvis det ikke står på nettet, så eksisterer det slet ikke!” mumlede hun og tændte for sin bærbare, mens hun smilede af endnu en af Maries floskler.

Klenodiet var år og dage om at starte op, og hun var ved at få sig i håret af utålmodighed, før blæseren endelig tav som vidne om, at hakkebrættet havde overlevet endnu en opstart. Hun åbnede Google og stirrede på cursoren, der stod og blinkede afventende. Hvad skulle hun søge på? Vind? Hurtigt tastede hun ordet i søgefeltet og gjorde klar til den store åbenbaring.

‘Vind fantastisk rejse til Caribien’ og ‘Vind flotte præmier i gratis konkurrence’, dukkede frem i søgeresultatet.

Selvfølgelig, dompap! Kom nu! Tænk dig om!

Hun gennemgik igen, hvad der var sket på stien, men hvordan skulle hun beskrive med ord, hvad det var, hun havde oplevet, så hun kunne søge på det? Hendes blik gled længere ned ad siden og fangede en online encyklopædi om vind. Hun klikkede på linket og læste siden igennem, men der var kun generelle, videnskabelige forklaringer om vind og vejr, intet om folk, som blev forfulgt af vinden.

Hun fangede ordet ‘Mytologi’ og læste: ‘I græsk mytologi

hedder nordenvinden Boreas, søndenvinden Notos, vestenvinden Zephyros og østenvinden Euros.’ Boreas var markeret med et link, som hun klikkede på. Da der heller ikke var noget brugbart, klikkede hun irriteret tilbage og skrev: ‘wind Greek mythology’, for der måtte da for pokker være en derude i cyberspace, der havde oplevet det samme? Den bærbare knagede og måtte tænke et øjeblik, inden en masse links om vejrforhold, poesi og meget andet, som hun heller ikke kunne se havde noget med hendes oplevelse at gøre, dukkede op. Hun skimmede forgæves listen og kastede sig ærgerligt tilbage i sengen.

Kunne det i grunden ikke være lige meget? Det havde bare været et tilfælde, og der var ikke mere i det. Desuden var det hendes tur til at lave mad i dag, så hun måtte hellere gå ud og se, hvad Marianne havde taget ud af fryseren.

Da hun skulle til at lukke klappen ned, faldt hendes øjne på en sætning: ‘Air is one of the four cardinal elements.’ Fire elementer? Hvad betød ‘cardinal’? Hun skyndte sig at skrive: ‘four cardinal elements’, og da hun trykkede enter, åbnede en stribe af links sig til alle mulige hjemmesider om naturreligion, paganisme og noget, der hed Wicca.

“Vind, ild, vand og luft. De fire elementer, som flyder igennem os alle, er grundpillerne i at praktisere heksekunst,” læste hun. *Heksekunst?* Hun var da for pokker ikke ved at blive til en heks? Hun åbnede nysgerrigt linket, og da hendes øjne havde dannet sig et overblik over sitet, var der flere ord, som havde en særegen tiltrækning over sig. Usikkert bed hun sig i læben, men trykkede alligevel på linket ‘Magic and Spells’.

En kunstfærdigt udført side åbnede sig, og sirligt skrevne ord poppede hende i møde: ‘Love Potions, Fortune Amulets, Ritual

Tools'. Ordene trak hendes hånd til sig med næsten magnetisk kraft, og for hvert link, hun åbnede, voksede hendes begejstring. Hun kunne ikke få nok; alt dette var som skrevet præcis til hende! Det lå bare her på nettet og ventede på, at hun skulle opdage det. Det havde ikke været et tilfælde på stien. Vinden var en del af heksekunst, og det var muligt at fremmane den, når man var heks!

Det bankede på døren, og hendes mor stak hovedet ind.

“Emilie, skal vi ikke have mad i dag?”

Emilie drejede diskret den bærbare væk fra døren, så hendes mor ikke kunne se skærmen, og så på uret. Kvart i seks! Havde hun virkelig siddet her i to en halv time?

“Undskyld, jeg var lige i gang med en skriftlig opgave og glemte helt tiden,” svarede hun med en dårlig smag i munden.

“Det er okay, skat. Lektier trumfer pligter,” smilede Marianne. “Vi tager bare lidt rugbrød i aften, ikke?”

“Tak, mor, jeg er altså virkelig ked af det.” Emilie lukkede computeren og gik med Marianne ud i køkkenet for at tage noget mad frem.

“Jeg bliver nødt til at komme videre med min opgave,” sagde hun og slugte den sidste bid. Det var fjerde gang, hun havde taget sig selv i at svare på noget, som Marianne havde sagt, uden at være helt klar over, hvad de i grunden talte om. Hendes tanker kredsede om nettet og den sære følelse, hjemmesiderne gav hende.

“Jamen dog, det må være et spændende emne så?” lo Marianne overbærende. “Jeg kan ikke huske, at du nogensinde før har lavet lektier på denne tid.”

“Ja, det er om øh ... Leonora Christina!” Emilie sank en klump. Hun brød sig ikke om at lyve for sin mor, men noget

sagde hende, at Marianne ikke ville være begejstret for det, hun læste, så det var nok bedst at holde sin nyfundne interesse for sig selv.

“Smut du bare, så rydder jeg af.” Marianne rakte ud efter et nyt stykke rugbrød.

Emilie rejste sig ivrigt og skyndte sig ind på sit værelse. I skoletasken fandt hun sit penalhus og en notesblok frem og begyndte at skrive de oplysninger ned, der gav mest mening for hende.

Wicca var en trosretning. Det var egentlig heksetro, som gik lige så langt tilbage, som der havde været mennesker til, men i dag benyttede man sig af en anden betegnelse for at undgå dumme spørgsmål, fordomme og sammenligning med satanisme. De var hvide hekse, eller lysets magikere, som nogle kaldte sig, og de havde intet med sort magi at gøre. Emilie gned sig træt over panden. Der var så mange forskellige og modstridende oplysninger, at hun var i tvivl om, hvad hun skulle holde sig til. Siderne var dog alle enige om, at øverst stod en gudinde og en gud, en feminin og en maskulin energi, som var forbundet á la yin og yang. Gudinden var månen og guden solen, og alle levende skabninger var knyttet til hinanden af en fælles energi.

Det var blevet mørkt udenfor, da hun satte sig op i vindueskarmen og kiggede op på månen. Efter alt, hvad hun havde læst, var den ikke længere bare en kugle på himlen. Månen, Gudinden, var blevet et symbol på en kraft, som trak dybt inde i Emilie. Hun lagde forsigtigt en hånd på den kølige rude.

“Så du er Gudinden,” hviskede hun, og der sænkede sig en særlig ro i hendes hjerte.

Den sære summen, som hun havde følt oppe på kirkestien, lød igen udenfor, og hendes blik flyttede sig fra månen ned på

buskene. Grenene ruskede voldsomt, og et vindstød mod ruden fik det til at gibbe i hende. Øjeblikkeligt stilnede vinden af og lagde sig til en let brise, der knap nok formåede at skubbe til det nyudsprungne løv.

Hun følte sig ilde til mode. Tanken om, at hun skulle have kontrol over vinden, skræmte hende, og hun skuttede sig, da et kuldegys rislede ned ad armene. Værelset virkede pludselig mørkt og omklamrende, så hun hoppede hurtigt ned fra vindueskarmen og skyndte sig ind i den bagerste stue, hvor Marianne sad og så fjernsyn.

“Det er godt nok frygteligt med den pige,” sagde Marianne uden at tage øjnene fra skærmen.

“Hvad for en pige?” Emilie satte sig ved siden af hende og vendte opmærksomheden mod udsendelsen.

Journalisten stod uden for en politistation med alvorlig mine og talte ned i mikrofonen.

“Den unge kvinde, Marlene Thomsen, som forsvandt torsdag nat i det indre København, er her til aften fundet dræbt.” Et billede af pigen dukkede op på skærmen.

“Politiet vil meget gerne i kontakt med personer, som har set Marlene eller kender noget til hendes færden torsdag aften og natten til fredag.”

“Det er frygteligt,” gentog Marianne, mens journalisten fortsatte med et signalement af pigen.

Emilie nikkede.

“Har vi egentlig nogen planer for weekenden?” spurgte hun, da indslaget var slut. I sit stille sind håbede hun på, at Marianne ville sige ja, så hun kunne komme med en legitim undskyldning for ikke at tage med i klubben.

“Næ, ikke hvad jeg lige umiddelbart kan komme på. Hva’ da?”

“Marie har inviteret mig med i byen i morgen, hvis det er okay,” svarede hun tøvende.

“Marie?” sagde hendes mor overrasket. “En af de der, øhm ... Gothfester, er det det, de hedder?”

“Ja.” Emilie skar en grimasse.

“Er du sikker på, det er noget for dig?” lo Marianne.

“Jeg skal vel prøve det før eller siden, ik’?” Emilie trak opgivende på skuldrene.

“Er det nu, jeg skal komme med alle mulige formaninger om ikke at gå med drenge hjem og ikke drikke noget, du ikke ved, hvad er?”

“Det behøver du ikke at være bange for. Jeg tvivler på, at jeg overhovedet tør, når det kommer til stykket.”

“Emilie, du kan ikke blive ved med at gemme dig herhjemme, skat. Du er snart atten.” Marianne gav hendes skuldre et klem. “Den tur i byen med Marie vil være god for dig. Bare lov mig, du ikke går hen og skifter hele din garderobe ud med sort tøj.”

“Du synes ikke, det vil klæ’ mig med sort hår?” drillede hun. “Nej, bare rolig. Nu skal jeg lige overleve den tur i byen først!” stønnede hun og rejste sig for at give Marianne et kys på kinden. “Godnat. Jeg hopper i seng nu.”

Emilie gik i en skov, og selv om hun vidste, det var en drøm, var alt så virkelighedstro, at hun kunne mærke underlaget mod sine bare fødder og duften af muld med en snert af harpiks. Oppe over hende tittede himlen frem mellem fyrretræernes toppe, og hun

kunne se, at det var ved at blive mørkt. Omgivelserne var ukendte, men alligevel følte hun, at hun hørte til der, og at træerne ledte hende frem mod et bestemt mål.

Hun trådte ud i en lille lysning, hvor træerne stod så tæt langs kanten, at det var næsten umuligt at se igennem dem. I midten af lysningen var en stencirkel med en lille forhøjning, som hun satte sig på. Hun sad en tid og lyttede til skovens lyde, og selv om der var dunkelt, følte hun sig fuldstændig tryk i cirklen.

Langsomt gik det op for hende, at skoven var begyndt at synge. Det føltes, som om sangen var for hende; hun lukkede øjnene for bedre at sanse nuancerne i tonerne, og forbavset opdagede hun, at hun sang tilbage til skoven. Hun var i fuldstændig harmoni, og hun nød, hvordan vinden legede med hendes hår og kyssede hende blidt på kinden. Leende løftede hun sine hænder mod himlen og sang sin begejstring ud til vinden og skovens lyde.

I underskoven begyndte utydelige væsner at danse til rytmen af hendes sang. Hun kunne knap nok se dem for den tykke tåge, der kom krybende og lagde sig som et tæppe hele vejen rundt om cirklen, men hun kunne mærke deres tilstedeværelse og høre deres latter og blide stemmer synge. Væsnernes sang var så ubeskriveligt smuk, og hun sang tilbage til dem.

Hun rejste sig og snurrede rundt om sig selv. Aldrig havde hun oplevet sådan en synergi og ekstatiske lykkefølelse før, og aldrig før havde en drøm været så levende.